

[Henry Christensen.]

kunne tilvejebringes et tilstrækkeligt samlet, sikkert og bredt grundlag til, at befolkningen kunne få tillid til en stabil økonomisk udvikling på baggrund af disse mange måneders økonomisk-politiske kurs, der kun kan karakteriseres som en siksakkurs. Det var ikke muligt. Jeg har forklaret hvorfor, jeg har givet min begrundelse derfor. I høj grad medvirkende til dette resultat er, at vi har en regering, der har vist mere evneløshed, mere usikkerhed og mere mangel på stabil tilrettelæggelse af tingene, end man længe har set. Derfor koncentrerer spørgsmålet sig om den politiske ledelse her i landet, om det parlamentariske grundlag for denne ledelse. Var det ikke muligt at tilvejebringe et tilstrækkeligt økonomisk-politisk grundlag her i tinget, så burde den naturlige konsekvens i dag have været, at der var sikret et valg, hvor befolkningen kunne have truffet afgørelsen. Det bliver tilsyneladende nu hindret, men de, der vil tage ansvaret for den nuværende regering og dens meget usikre politiske ledelse, skal have lov til at gøre det, så enhver kan se det. Jeg vil derfor gerne slutte mit indlæg med her på det ærede medlem hr. Poul Møllers og egne vegne at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden her i det høje ting:

„Idet folketinget udtaler sin manglende tillid til den nuværende regerings evne til at lede og sikre en fast og sammenhængende økonomisk politik med det formål at genoprette balancen mellem produktion og efterspørgsel, mellem opsparing og forbrug og i den danske udenrigshandel, går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen: (Se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Poul Møller: Det ærede medlem hr. Peter Nielsen er jo en spøgefugl, som vi alle ved. Jeg håber ikke, det generer den parlamentariske forretningsorden at tale i fuglesprog. Han kaldte det, vi her behandler for en lagkage og sagde, at den har vi ikke kunnet blive enige om, vi gramser i den alle sammen. Nu er det, vi skal i gang med her, vist ikke

ligefrem det, folk forstår ved lagkage, medmindre man mener, at der er lagt lag på lag, lag på lag af skatter og afgifter, og jeg vil overlade til det ærede medlem og hans parti og den støtte, han kan få forskellige steder her i salen, at enes om at gramse i lagkagen.

Vi står her over for resultatet — som det ærede medlem hr. Henry Christensen sagde — af en udgiftsekspllosion, som i løbet af ganske kort tid har bragt de offentlige finanser fra et stadium på 7-8 milliarder kr. op til et stadium på omkring 15 milliarder kr. Ansvar for denne udgiftsekspllosion må naturligvis særlig påhvile dem, der har kunnet tilrettelægge udgiftspolitikken herhjemme. Havde de tilrettelagt denne udgiftspolitik, havde vi jo ikke haft nogen ekspllosion. Det har ikke manglet på råd til dem om at lave prioritetsorden, om at lave rækkefølge i anlægsudgifterne; det har ikke manglet på råd om at skabe en bedre budgetkontrol, om at rationalisere administrationen. Det har ikke manglet på opfordringer til at skabe administrative reformer, så forskellige institutioner og kommuner ikke kunne råde over statens penge, uden at staten vidste det.

Vi står over for resultatet af en forældet administration, og vi står over for, at de, der har haft magten igennem 12 år, aldrig har beskæftiget sig med de administrative problemer. Vi har set det fra eksempel til eksempel, der har været peget på det i avisartikler, også af fremtrædende embedsmænd som overtoldinspektør Damsgaard Hansen, der har påvist, hvorledes man fuldkommen har manglet evne til og ønske om at skabe administrativt forsvarlige tilstande herhjemme. Vi står over for resultatet af et manglende overblik over hele udgiftsudviklingen. Der er foregået mange afstemninger i tinget om udgiftsforslag, og jeg skal da villigt erkende, at jeg har stemt for mange af disse, men vi går ud fra — det har vi da gjort hidtil — at når regeringen fremsætter forslag, havde regeringen også ansvaret for, at de udgifter, de medførte, kunne holdes inden for de almindelige indtægtsrammer, der er fastlagt i de bestående skatte- og afgiftslove. Det må være finansministerens, finansstyrelsens og regeringens opgave, når nye lovforslag fremsættes her i tinget, nøje at redegøre for de økonomiske konsekvenser deraf, for deres omfang, ikke bare i det første